

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**S. Augustinus, Episcopus in Africa Hipponensis, Veritatis
Evangelico-Catholicæ In Potioribus Fidei Controversiis
Testis Et Confessor, Contra Bellarminum Et Alios
Scriptores Papæos, antiquos pariter & ...**

Reiser, Anton

Francofvrti, 1678

Lib. II. cap. 39. de Eremitis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72506](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72506)

vider, quàm coacta hæc sint, & quàm omnia nitantur hypothesis adhuc incertis, de causâ infirmitate sufficiens testimonium præbentibus. Et quia Exemplum ex Augustino laudatum præcisè non ad hanc, sed ad præcedentem Controversiam pertinet, cui jam ex debito satis est factum; iteratò ad illud provocamus Augustini testimonium, Matrimonia post Votum valida adferentis, quod satis supra vindicatum proximè diximus; indè illud tantum ad præsentis Controversiæ decisionem deducentes, quod, si Augustinus Matrimonia post Votum valida certis rationibus statuit, certum esse debeat, Eum neque Matrimonia ante Votum pro invalidis habere ex iisdem rationibus potuisse.

CAPVT TRIGESIMVM NONVM,

DE

Eremitis.

DE quorum Instituto non pauca habet Bellarminus, quæ ab aliis Romanæ partis Scriptoribus in dubium vocantur, nobis nunc ex Instituti ratione ad id solum intentis, quod ad eorum commendationem ex Augustino laudavit, sui temporis Eremitas in libro de *Moribus Ecclesiæ* cum circumstantiis describente. Id, sicut & ea, quæ supra de Monachis vel Cœnobitis ex Eodem habuimus, non negant quidem Evangelici scripsisse Augustinum ad Seculi, quo vixit, genium; attamen præter alia id imprimis observandum censent, ad eò, qui hodiè Successores eorum videri volunt, & tantum quoad Vitæ genus esse mutatos, ut, si Augustinus eos coràm videret, eorumque actiones intueretur accuratius, nullo planè modo posset agnoscere Regulam à se antehac, ut ajunt, conscriptam profitentes. Et quidem quod Vitæ Eremiticæ Institutum attinet, quam Bellarminus *Vitæ Religiosæ culmen & fastigium* dicit, & cujus suo tempore studiosos sectatores Augustinus tam insigni Elogio commendavit, illud in specie notari debet, quod citatus suprâ *Antiquitatum Monasticarum* Scriptor recens de frigida monuit Germaniâ, *in eâ ejusmodi delicias, nimirum Anachoreticas non nasci*, non parvâ cum Regionis aliâs satis Religiosæ infamiâ. Adde, quod alius inter suos celebris, *Cellotius*, operis Hierarchici Author, post hujus Instituti laudes ex Ecclesiæ Historia notanter monuit, *ex hoc Eremitarum ordine unicum fuisse Telesphorum in Romanensî Cathedrâ Pontificem*. Si enim hic ordo culmen & fastigium Vitæ Religiosæ occupat, tantisque Sectatores ejus ab Augustino laudibus commendantur, oportebat omninò, Germaniam aliâs ob varios in eâ Ordines satis religiosam non ita frigere, ut non calorem hunc Anachoreticum admitteret, suosque, quos nutrit, incolas hoc etiam Instituto ad majorem accenderet Pietatem; oportebat quoque, Sedem Romanam, quæ universalis Ecclesiæ culmen & fastigium tenere dicitur, ab eorum pluribus gubernari, quorum ordo inter cæteros omnes ob Religionis fervorem præeminere exultatur. Sed ut in hac re nimis curiosi simus, Instituti Ratio non permittit, juxta quam satis est, quæ Augustinus de Eremitis sui temporis scripsit, ad minimum inter Germanos hodiè vix locum invenire.

Epist. 134.
Pag. 613.lib. V.
cap. 4.

CAPVT QVADRAGESIMVM,

DE

Habitu & Tonsurâ Monachorum.

DE priori quidem, nimirum de Vestitu Monachorum non opus est, ut prolixam Bellarmino moveamus controversiam, utur fortè non deessent, quæ de varietate & novitate ut Ordinum, ita Vestium quoque, seculo Augustini ignotâ non ad eò inutiliter vel omninò præter rem moneri possent, alii loco & tempori debita. De Tonsurâ, eâque coronali aliquid ad Augustini locum à Bellarmino laudatum observasse erit operæ pretium. Scribit alicubi Sanctus Pater ad quendam Partis Donatisticæ Episcopum, eum ad Schisma tollendum exhortatus: *Per coronam nostram nos adjurant vestri, per coronam vestram vos adjurant nostri*. Non dubitat hic Bellarminus, per coronam hanc non nisi tonsam in capite intelligi posse & debere. Monet præterea *Filefacus*, fuisse hanc olim apud Afros jurisjurandi formulam. Sed præsupponitur

Epist.
147. ad
Proclej.